

Суворість

Автор:

Юрій Липа

Суворість

Юрій Іванович Липа

Ю. Липа (1900—1944) – український лікар, митець та мислитель. Його творча та наукова спадщина налічує понад 360 творів і праць, серед яких вірші, поетичні переклади тощо. Він є автором збірок поезій «Світлість» (1925), «Суворість» (1931), «Вірую» (1938). Його поезіям притаманні вольові, закличні інтонації, їх пафос спрямований проти рабського існування людини.

Юрій Липа

Суворість

* * *

Лікар, митець і мислитель Ю. І. Липа народився 5 травня 1900 року в містечку Старі Санжари на Полтавщині. Дитинство і юність його пройшли в Одесі в українському оточенні. Навчаючись у гімназії, Юрій почав писати і друкуватися. Під час революційних подій у складі Одеської Січі та студентської сотні отримав бойове хрещення.

У 1920 р. емігрував до Польщі. По закінченні медичного факультету Познанського університету мешкав і лікарював у Варшаві, де здійснював також літературну, публіцистичну, видавничу й наукову діяльність. Брав активну

участь у студентському корпораційному чорноморському русі. Був співзасновником Українського Чорноморського Інституту.

Восени 1943 р. д-р Липа виїхав з родиною на Яворівщину. Лікував селян і повстанців, проводив медичні курси для молоді, збирав досвід народної медицини, вивчав історію краю, читав лекції, писав художні й публіцистичні твори. З наближенням фронту категорично відмовився емігрувати на Захід. Залишився біля своїх хворих, серед свого народу, на своїй землі. 19 серпня 1944 р. був заарештований енкаведистами, підданий тортурам і розстріляний. Похований у с. Бунів.

Творча і наукова спадщина Ю. Липи налічує понад 360 творів і праць, серед яких вірші, поетичні переклади, драми, новели, літературознавчі есе, історичний роман, публіцистичні статті, підручники з медицини тощо.

Головною книгою свого життя Ю. Липа вважав «Призначення України» (1938), що була з'єднана його послідовниками з двома наступними – «Чорноморська доктрина» (1940) і «Розподіл Росії» (1941) у геополітичну «Всеукраїнську трилогію».

Бог і непримиримість

Ми – Нація, сузір'я мільйонів,

Ми – серце воль, ми – буйна кузня сили,

Що розсипає блиски, що як громи-стріли,

І думці не догнать тих громів-перегонів, —

Ми – Нація, сузір'я мільйонів!

Від нас, звиваючись, ростуть залізні руки,

Бескиди торсають, глухі лани зорали,

І дзвінко б'ють сусід у груди мідні, —

Ми – Нація! Злились усі хорали,

Ми – Нація! Усі – в один побідний!
Куди завзятих лиць полив'янії лави,
Куди женетеся під прапорами слави?
Ми – Нація! Ми килими колоній
Розкидали йдучи, верховодимі шалом.
Глухі в нас – шоломи. Мечі нам – як долоні.
Бог і Непримиримість! – Ми ж е Божим валом!

(1921)

Святий Юрій

Націє, народжена з огня,
Націє, великая, молись, —
Яснозбройний Юрій, як колись,
Осідлав могутнього коня;

Мов лавина біла поплила,
Гуркіт скель ляка малі серця,
Розбігається отрутна мла
Від проміння дивного лиця;

Націє, народжена з огня,
Ось прийшов твій Юрій, мов воскрес,
Стримує могутнього коня,
Простягає руку до небес.

(1921)

Тризуб

Всупереч Азії жаху і всупереч зимній Європі

Впертість, як кров, пливе в жилах людей цих

Міцних, тяжкостопих,

Світиться знаком Тризуба уся ця земля.

Горнами чорних воль розпалюється знак цей,

І все страшніший, величний, огнений, палаючий

Сходить над краєм, як дивна планета.

Навкруг

Юрби чужинців дрижать. Найстрашніше для них:

чи він стопить,

Чи перетопить в землі цій руду на метал?

І от поволі зростають міста, як хотіння, як гордість,

Поволі тужавіють села, з містами поєднані міццю,

Тяжке багатство й пишнота вбирають цей край.

Ось він зіп'явся у ритмі. Ось ідуть

І я чую їх кроки.

(1931)

Вісь

Міг твій прадід розорювать плугом

І Південь, і Північ

В одну розпросторену ниву.

Міг твій прадід все змести вороже,

Загарбати і здвигнуть цю землю.

Ти можеш.

Можеш поставити вежі відважної влади,

Оком обняти границі

І стати віссю для них,

Для сусідів

Для світу.

Ти можеш.

Можеш і будеш.

Поглянь, як земля ця тужавіє криком.

Скиби землі як говорять

– Пануй!

Опануй!

Ми не хочем чужинців!

В нас є і сила,

І порив,

І вищість,

І злото безсмертності – Вісь!

Браття, ми – Вісь, ми – відвічність —

Все інше нікчемне

I сіре...

(1936)

Суворість

1

Хто має суворі очі

I уста, затиснуті міцно, —

Помолимоьь единому Богу,

Королеві всього світа!

Він розкрив над нами небо,

Наказав володіть землею, —

Пресвятих Таїн Тайна,

Незміримості початок.

Повстаньте довкола віри,

Лицарі Вічної Жизні,

– Хто має суворі очі

I уста, затиснуті міцно!

2

Повстаньте, мов панцирна навала, —

Кожна хвиля Жизні е велика.

Невисловима – мить.

І тільки віра зостала

Для Чоловіка,

Тільки віра вища

І чеснота в будові

Вирве душу з грища

І правду – з крові.

3

Мертвота, стерво живоче

Є все, що творить тіло,

Коли в щоденності тучі

Архангелів меч і крила

Серце людське не узріло,

Коли серце не повстало

Над буднями своїми,

Як вічності знак Хорала,

Що незглибимий.

4

Щоденний бій, мов корона

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://telnovel.me/ru/lipa_yur-y/suvor-st

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)